

ทำไมคนต้องเขียน ?

ระพี สาคริก

ช่วงหลังๆ หลายคนมักปรารภว่า มึงงานเขียนจากชั้นออกมาเผยแพร่อย่างกว้างขวาง นอกจากนั้นยังมีสิ่งดีๆ แฝงอยู่ในข้อเขียน ทำให้เขาเหล่านั้นสนใจติดตามอ่านอย่างต่อเนื่อง

ความจริงแล้วชีวิตคนเราที่เกิดมา ธรรมชาติได้มอบทุกสิ่งทุกอย่างมาให้ได้อย่างพร้อมมูล อีกทั้งแต่ละสิ่งล้วนมีเหตุผลสานถึงกันหมด แต่แต่ละคนจึงควรรู้ว่าสิ่งที่อยู่ในองค์ประกอบชีวิตตนเอง ต่างก็มีคุณค่าเสมอเหมือนกันหมด นอกจากนั้น หากแต่ละสิ่งสามารถอยู่กับที่กับทางอย่างเหมาะสม ย่อมทำหน้าที่ได้อย่างสอดคล้องกัน ช่วยให้ชีวิตสามารถดำเนินไปได้โดยราบรื่น หากใช้เน้นความสำคัญอยู่ที่จุดใดจุดหนึ่งอย่างเดียวไม่

อนึ่ง ภายในองค์ประกอบของชีวิตคน ไม่เพียงแต่มีทุกสิ่งอย่างครบครันเท่านั้น หากยังมีมีการเปลี่ยนแปลงซึ่งมีความเป็นไปได้ทั้งสองด้าน ด้านหนึ่งคือการเรียนรู้จากการถ่ายทอดข้อมูลภายนอก มุ่งทิศทางเข้าไปสู่จิตใจตนเองโดยนำไปสานถึงกันอย่างรู้เหตุรู้ผล ส่วนอีกด้านหนึ่งคือการถ่ายทอดผลสำเร็จรูปแล้วซึ่งเก็บรวบรวมไว้ในรากฐานตนเอง นำออกมาใช้ประโยชน์ และประโยชน์ดังกล่าวย่อมมีทั้งสองด้านอีกเช่นกัน โดยที่ด้านหนึ่ง เพื่อให้ชีวิตตนเองสามารถดำเนินไปได้ ส่วนอีกด้านหนึ่งมีผลตอบสนองสังคมร่วมด้วย

ภายในภาพรวมทั้งหมด สิ่งที่ได้กล่าวมาแล้ว นอกจากมีทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในองค์ประกอบของชีวิตอย่างครบถ้วน และมีกระแสที่เชื่อมโยงถึงซึ่งกันและกันอย่างมีเหตุผลแล้ว จุดร่วมซึ่งถือว่าสำคัญที่สุดคือ มีจิตใจเป็นศูนย์รวมทั้งหมด ซึ่งจุดนี้เองมีหน้าที่ทั้งด้านเก็บข้อมูลจากภายนอก เพื่อนำมาวิเคราะห์หรืออย่างมีเหตุผล และนำกลับมาสร้างประโยชน์ร่วมกัน โดยที่แสดงออกจากการปฏิบัติของแต่ละคน ซึ่งเราเรียกว่า กระบวนการเรียนรู้ ซึ่งเป็นพื้นฐานพฤติกรรมกรดำเนินชีวิตของแต่ละคน

อย่างไรก็ตาม สิ่งซึ่งเป็นพื้นฐานกระบวนการดังกล่าว น่าจะได้แก่วิญญาณความรักซึ่งใช้ป็นสิ่งรองรับ ทำให้มนุษย์แต่ละคน อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นและมีความสุข

ภายในกระแสจิต ซึ่งกล่าวได้ว่า ชีวิตที่ดำเนินผ่านพ้นมาแล้วช่วยให้คนมีความรู้ความเข้าใจในการนำมาคิด วิเคราะห์เพื่อหาเหตุผล และนำไปปฏิบัติได้อย่างราบรื่น ย่อมหมายความว่า แต่ละคนสามารถเรียงลำดับการเชื่อมโยงถึงซึ่งกันและกันของกระแส ซึ่งหมุนวนเป็นวัฏจักร อย่างสอดคล้องต้องกันเป็นธรรมชาติ

ดังได้กล่าวมาแล้วว่า ศูนย์รวมของระบบระหว่างการเรียนรู้กับการนำมาใช้ประโยชน์ อยู่ที่จิตวิญญาณของแต่ละคน ส่วนการเรียงลำดับวิถีทางของกระแสที่เชื่อมโยงถึงกันระหว่างสิ่งหนึ่งสู่อีกสิ่งหนึ่งนั้น น่าจะเริ่มจากร่างกายภายในภาพรวม ซึ่งนำไปปฏิบัติจากใจเป็นพื้นฐาน เสริมด้วยการเขียนและการพูด อันเกิดจากสิ่งที่รวบรวมไว้แล้วภายในจิตใจ ทำให้ผลการเขียนและการพูด เกิดจากความจริงใจที่มอบให้กับทุกคน

หวนกลับไปเริ่มต้นตั้งแต่ชีวิตเกิดใหม่ เพื่อเรียงลำดับการเปลี่ยนแปลงของพฤติกรรม แต่ละชีวิตย่อมมีข้อมูลเป็นทุนเดิมมาแต่กำเนิด ดังที่กล่าวว่า ภูมิกำเนิดของแต่ละคนย่อมไม่เหมือนกัน หลังจากเริ่มต้นเกิดมาแล้ว แม้ยังเป็นเด็กที่เกิดใหม่ ซึ่งขาดประสบการณ์เรียนรู้จากบรรยากาศสังคมภายนอก แต่ก็สามารถใช้สิ่งที่มืออยู่แล้วเพื่อความรู้สึก แสดงออกถึงความต้องการของชีวิต เด็กจึงจำเป็นต้องเริ่มต้นจากการส่งเสียง ซึ่งใครจะมองว่าเป็นการร้องหรือพูดก็ตาม

ผู้ใหญ่บางคนอาจรู้สึกว่าเป็นภาษา หากมองอีกด้านหนึ่งย่อมเห็นได้ว่า คือภาษาธรรมชาติ ซึ่งเด็กทุกชาติ ทุกภาษา ส่งเสียงในทำนองเดียวกันหมด

สรุปได้ว่า เด็กที่เกิดมาใหม่เริ่มต้นจากการส่งเสียงหรือพูดก่อนอื่น ทั้งนี้และทั้งนั้นเนื่องจากภายในรากฐานจิตใจยังขาดข้อมูลที่จะนำออกไปปฏิบัติ เหมือนชีวิตที่ยังพูดมากกว่าทำ นอกจากนั้นก็ยังเขียนไม่ได้ แต่สภาพของเด็กทารกยังแสดงออกจากการเคลื่อนไหวของมือแต่ละข้าง ซึ่งเป็นไปตามธรรมชาติของเด็ก

ดังนั้น ผู้ใหญ่แต่ก่อนเคยกล่าววิจารณ์ ผู้ใหญ่บางคน ซึ่งพูดมากกว่าทำ ว่ามีนิสัยคล้ายเด็กทารก กล่าวคือ มีการเรียงลำดับสรรพสิ่งต่างๆ ซึ่งอยู่ในชีวิตตนเอง สืบสนทนกับสิ่งซึ่งควรจะเป็น อันเป็นผลจากการขาดประสบการณ์ในการเรียนรู้ หรืออีกนัยหนึ่ง ขาดข้อมูลซึ่งมีความจริงอยู่ในใจตนเอง

กระบวนการทั้งหมด หากเป็นไปตามเหตุผล โดยใช้การปฏิบัติจากความจริงใจเป็นพื้นฐานการแสดงออก ในที่สุดวัฏจักรการเปลี่ยนแปลง ซึ่งเป็นธรรมชาติของชีวิตแต่ละคน ย่อมเป็นไปได้อย่างราบรื่น

หากสรุปวิธีการเรียนรู้ตั้งแต่เล็กจนเติบโตใหญ่ของแต่ละคน ซึ่งควรจะเป็นไปตามเหตุและผล น่าจะช่วยให้พบความจริงได้ว่า ชีวิตเด็กที่เกิดใหม่เริ่มต้นแสดงออกจากปลายเหตุมาก่อน กล่าวคือเริ่มจากการพูด ถัดจากนั้นจึงติดตามมาด้วยการเขียนซึ่งได้รับการฝึกฝนโดยอิทธิพลผู้ใหญ่ที่ใกล้ชิดก่อน

กระบวนการทั้งหมดหากเป็นไปตามเหตุผล ในที่สุดวัฏจักรการเปลี่ยนแปลงซึ่งเป็นธรรมชาติของชีวิตแต่ละคนย่อมหวนกลับมาใช้การปฏิบัติจากความจริง ซึ่งได้รับการสั่งสมไว้ในรากฐานจิตใจตนเอง ก่อนการพูดการเขียน

นับแต่นี้ไป ชีวิตควรเริ่มต้นโดยการปฏิบัติจากใจเป็นอันดับแรก หลังจากนั้นจึงนำความจริงซึ่งสั่งสมไว้ในจิตใจถึงจุดหนึ่งแล้ว กลับมาแสดงออกในลักษณะการเขียนและพูด

จากสิ่งที่กล่าวมาแล้วทั้งหมด ผู้ปฏิบัติตามขั้นตอนของเหตุและผลดังกล่าว ย่อมมีธรรมชาติเน้นการนำปฏิบัติที่สานถึงการเขียนและพูดจากความจริงซึ่งมีอยู่ในรากฐานจิตใจตนเองอย่างเป็นธรรมชาติ ช่วยให้การนำปฏิบัติที่ดี การเขียนที่ดี แม้การพูด เป็นไปอย่างมีความสุข

ในเมื่อคนไม่ได้มีคนเดียวในโลก หากอยู่ร่วมกันบนพื้นฐานความหลากหลาย รวมทั้งมีการเรียนรู้ซึ่งกันและกันอย่างปราศจากกรอบกำหนดตัวเองไม่ว่าความรวยความจน หรือความแตกต่างในด้านวัยวุฒิ แม้มีการดำรงอยู่ของชีวิตซึ่งใกล้ชิดหรือห่างกันแค่ไหน

หากวิถีชีวิตแต่ละคนมุ่งมั่นปฏิบัติจากทุกสิ่งทุกอย่างซึ่งผ่านเข้ามาให้ตนมีโอกาสสัมผัส อีกทั้งสนใจเรียนรู้เพื่อค้นหาความจริงจากเหตุและผลที่มีอยู่ในรากฐานจิตใจตนเอง ย่อมมีผลปรับปรุงคุณภาพจิตใจลึกซึ้งยิ่งขึ้น

ดังนั้น การเขียน จึงควรนำผลจากการปฏิบัติมาแล้ว โดยที่ค้นข้อมูลความจริงจากใจผู้เขียน มาบันทึกลงไว้ร่วมกับการใช้จิตวิญญาณตนเอง ช่วยให้มีศิลปะในการเขียน ทั้งนี้และทั้งนั้นหากไม่ตกอยู่ในสภาพลืมนัด ทำให้เกิดสภาพแข็งกระด้าง ในขณะที่เขียนย่อมรู้อยู่เสมอว่า มีผลช่วยย้ำความจริง ซึ่งอยู่ในรากฐานจิตใจตนเองให้หยั่งลงลึกซึ้งยิ่งขึ้น นอกจากนั้นยังช่วยฝึกสมาธิทำให้รู้คุณค่าชีวิตตัวเองลึกซึ้งยิ่งขึ้น

ในเมื่อทุกสิ่งมองได้สองด้าน หากรู้ความจริงย่อมรู้ว่าด้านที่อยู่ในจิตใจตนเองมีความสำคัญเหนือกว่าด้านนอก สิ่งนี้ย่อมสอนให้รู้ว่าตนไม่ใช่ นักเขียน หากทำหน้าที่รักษาความเป็นคนให้มั่นคงอยู่ได้ นอกจากนั้นยังรู้ได้ว่า การที่ผู้อื่นมองว่าเป็นนักเขียน ย่อมมีเหตุและผลอยู่ที่ตัวผู้มอง จึงสรุปได้ว่า หลักการดำรงชีวิตอยู่ร่วมกันกับเพื่อนมนุษย์ การรู้เขารู้เราเป็นพื้นฐานสำคัญ ไม่ว่าจะมองจากภายนอกใครจะคิดว่าเราเป็นนักอะไรก็สุดแล้วแต่ ตัวเองไม่ควรคิดว่าตนเป็นนักอะไรต่ออะไร

หากควรคิดได้ว่ามีความเป็นคน จึงสามารถทำหน้าที่ทุกสิ่งทุกอย่างได้อย่างครบถ้วน